ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 4ης Απριλίου 1968*

Στην υπόθεση 31/67,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Hamburg (του Αμβούργου) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Εταιρία August Stier, Αμβούργο,

και

Hauptzollamt Hamburg-Ericus,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΟΚ και ιδίως του άρθρου 95,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, A. M. Donner και W. Strauss (εισηγητή), προέδρους τμήματος, A. Trabucchi, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars και P. Pescatore, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Gand
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Με Διάταξη της 11ης Αυγούστου 1967, που περιήλθε στο Δικαστήριο τη 18η Αυγούστου του ίδιου έτους, το Finanzgericht του Αμβούργου υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΟΚ, διάφορα ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία της εν λόγω Συνθήκης και ιδίως του άρθρου 95.

1) Το πρώτο ερώτημα αναφέρεται ουσιαστικά στο αν η Συνθήκη πρέπει να θεωρηθεί ότι απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν εσωτερικούς φόρους σε προϊόντα που εισάγονται από άλλο κράτος μέλος και «τα οποία δεν ανταγωνίζονται ούτε ομοειδή εγχώρια προϊόντα κατά την έννοια του άρθρου 95, πρώτη παράγραφος, ούτε τα κατά την έννοια του άρθρου 95, δεύτερη παράγραφος της Συνθήκης, δεκτικά υποκαταστάσεως εγχώρια προϊόντα».

Με το δεύτερο ερώτημά του, το παραπέμπον δικαστήριο ερωτά, για την περίπτωση που η Συνθήκη απαγορεύει την επιβολή εισφορών επί των προϊόντων τα οποία αφορά το πρώτο ερώτημα, αν ένας τέτοιος κανόνας επάγεται άμεσα έννομα αποτελέσματα υπέρ των ιδιωτών.

Τα υποβληθέντα ερωτήματα, ενόψει του γεγονότος ότι το παραπέμπον δικαστήριο αναφέρεται στις διατάξεις του άρθρου 95, αφορούν τους εσωτερικούς φόρους που προβλέπονται από το εν λόγω άρθρο.

Φόροι σαν αυτόν που αποτελεί το αντικείμενο της κυρίας δίκης, οι οποίοι επιβάλλονται στα πλαίσια της νομοθεσίας φόρου κύκλου εργασιών, δεν συνιστούν ειδική εισφορά επί των εισαγομένων προϊόντων, αλλά εντάσσονται στην κατηγορία των γενικών φόρων που επιβαρύνουν αδιακρίτως όλες τις κατηγορίες προϊόντων, τόσο εγχωρίων όσο και εισαγομένων, τούτο δε ακόμη και όταν εισπράττονται κατά τη στιγμή της εισαγωγής.

Τέτοιες εισφορές εμπίπτουν, καταρχήν, στην έννοια των εσωτερικών φόρων, η οποία καθιερώνεται από το άρθρο 95, πράγμα που επιβεβαιώνεται άλλωστε ως προς τον φόρο κύκλου εργασιών από πολλά άρθρα του ίδιου κεφαλαίου περί φορολογικών διατάξεων.

Σκοπός του άρθρου 95 είναι να εξασφαλίσει ότι η επιβολή εσωτερικών φόρων δεν θα καταλήξει σε επιβάρυνση, σε ένα κράτος μέλος, των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη με φόρους υψηλότερους από εκείνους που επιβαρύνουν τα ομοειδή εγχώρια προϊόντα ή με φόρους, η φύση των οποίων να οδηγεί στην προστασία άλλων εγχωρίων προϊόντων που προβλέπονται από τη δεύτερη παράγραφο του ίδιου άρθρου.

Ναι μεν το άρθρο 95, από την ίδια την οικονομία του, τόσο με την εξειδικευμένη διάταξη της πρώτης παραγράφου του, όσο και με τη γενικότητα στη διατύπωση της δεύτερης παραγράφου του, συμβάλλει στην εγκαθίδρυση κοινής αγοράς που θα εξασφαλίζει την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, ωστόσο θα συνιστούσε υπέρβαση του σκοπού του το να συναχθεί από το περιεχόμενό του απαγόρευση επιβολής εσωτερικών φόρων στα εισαγόμενα εμπορεύματα που δεν ανταγωνίζονται κάποιο εγχώριο προϊόν.

Οι εσωτερικοί φόροι και ιδίως ο φόρος κύκλου εργασιών εξυπηρετούν ουσιαστικά ταμιευτικούς σκοπούς.

Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει λόγος να υπόκεινται ορισμένα εισαγόμενα προϊόντα σε προνομιακή μεταχείριση επειδή δεν υπάρχουν εγχώρια προϊόντα δεκτικά προστασίας. Στην πραγματικότητα, μια τέτοια εισφορά, που επιβάλλεται κατά την εισαγωγή, ακόμη και σε προϊόντα που δεν ανταγωνίζονται την εγχώρια παραγωγή, αποσκοπεί στο να εξομοιώσει φορολογικά όλες τις κατηγορίες προϊόντων, ανεξαρτήτως προελεύσεως.

Κατά συνέπεια, η απάντηση στο πρώτο ερώτημα πρέπει να είναι η διαπίστωση ότι το άρθρο 95 δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβαρύνουν τα εισαγόμενα προϊόντα με εσωτερικό φόρο όταν δεν υπάρχουν ομοειδή εγχώρια προϊόντα ή άλλα εγχώρια προϊόντα δεκτικά προστασίας. Συνεπώς, το δεύτερο ερώτημα στερείται αντικειμένου.

2) Το τρίτο ερώτημα αναφέρεται στο αν, στις περιπτώσεις τις οποίες αφορά το πρώτο ερώτημα, η Συνθήκη θέτει όρια ως προς το ύψος του εσωτερικού φόρου επί του εισαγομένου προϊόντος και, σε καταφατική περίπτωση, ζητείται από το Δικαστήριο να προσδιορίσει τα όρια αυτά.

Ναι μεν το άρθρο 95 δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβαρύνουν τα εισαγόμενα προϊόντα, κατά τα ανωτέρω λεχθέντα, ωστόσο δεν τους επιτρέπεται να επιβαρύνουν τα προϊόντα που, ελλείψει εγχώριας παρεμφερούς παραγωγής, διαφεύγουν την εφαρμογή των απαγορεύσεων του άρθρου 95, με φόρους τέτοιου ύψους ώστε να διακυβεύεται, όσον αφορά τα εν λόγω προϊόντα, η ελεύθερη κυ-

κλοφορία των εμπορευμάτων στο εσωτερικό της κοινής αγοράς.

Πάντως, η ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι θίγεται όταν ο φορολογικός συντελεστής βρίσκεται μέσα στο γενικό πλαίσιο του εθνικού φορολογικού συστήματος του οποίου η επίδικη εισφορά αποτελεί αναπόσπαστο μέρος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της προσφεύγουσας της κύριας δίκης, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της ΕΟΚ και ιδίως τα άρθρα 95 και 177, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ και ιδίως το άρθρο 20 και τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με Διάταξη της 11ης Αυγούστου 1967, το Finanzgericht Hamburg, αποφαίνεται:

1) Οι διατάξεις του άρθρου 95 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας δεν απαγορεύουν στα κράτη μέλη να επιβάλλουν στα εισαγόμενα από άλλα κράτη μέλη προϊόντα εσωτερικούς φόρους, όταν δεν υπάρχουν ομοειδή εγχώρια προϊόντα ή άλλα εγχώρια προϊόντα δεκτικά προστασίας.

2) Στις ανωτέρω υπό 1 περιπτώσεις, η Συνθήκη δεν συνεπάγεται τον περιορισμό της ελευθερίας των κρατών μελών να καθορίζουν φορολογικούς συντελεστές εντός του γενικού πλαισίου του εθνικού συστήματος εσωτερικών φόρων στο οποίο εντάσσεται η επίδικη εισφορά.

Κρίθηκε στο Λουξεμβούργο στις 4 Απριλίου 1968.

Lecourt Donner Strauss Trabucchi

Monaco Mertens de Wilmars Pescatore

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Απριλίου 1968.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt